

Arrest

nr. 246 031 van 11 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

In eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 31 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 augustus 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. ROOX als bewindvoerder van advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 november 2018 legden de Nederlandse referentiepersoon, de heer M.R. en mevrouw M.R.L.M., de moeder van verzoekster, een verklaring wettelijke samenwoning in België af.

Op 11 juni 2019 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de unie, in functie van haar Nederlandse stiefvader.

Ook op 11 juni 2019 diende de feitelijke partner van verzoekster, de heer V.G.J.I., in functie van de Nederlandse stiefvader van zijn feitelijke partner, de heer M.R. een aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de unie.

Op 4 december 2019 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster en hun minderjarige kinderen zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 4 december 2019 weigerde de gemachtigde het verblijf voor meer dan drie maanden aan de feitelijke partner van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 3 januari 2020 diende verzoekster voor zichzelf en hun minderjarige kinderen een derde aanvraag in als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse stiefvader.

Op dezelfde dag diende verzoeksters feitelijke partner, de heer V.G.J.I. ook een derde aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, in functie van de Nederlandse stiefvader van zijn feitelijke partner.

Op 22 juni 2020 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster (bijlage 20).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.01.2020 werd ingediend door:

*Naam: R. M. Voornamen: E. A. Nationaliteit: Dominicaanse Republiek
Geboortedatum: [...]1981 Geboorteplaats: S. D.
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.01.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met haar stiefvader, zijnde M. R., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...] in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Dominicaanse Republiek (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 03.11.2014 met visumsticker en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat zij Schengen inreisde via Duitsland op 24.12.2014*
- kadastraal attest dd. 22.01.2019 op naam van betrokkene*
- kadastraal attest dd. 22.01.2019 op naam van de partner van betrokkene*
- rekeningquittreksels KBC op naam van de referentiepersoon voor de periode 24.01.2018 - 31.12.2018*

- afschrift Basisregistratie Personen dd. 14.09.2018 op naam van de referentiepersoon
- afschrift Basisregistratie Personen dd. 03.09.2018 op naam van de partner van de referentiepersoon
- arbeidsovereenkomst (xxx) dd. 01.02.2019 op naam van de referentiepersoon
- documenten Banreservas
- document 'bijzondere volmacht van vertegenwoordiging' dd. 10.01.2011 waarin de referentiepersoon volmacht geeft aan een derde (advocaat-beheerder) om een geldsom te beheren en vanuit dit bedrag sommen te verstrekken aan betrokkene; bijbehorende kwitanties Oficina de Abogados y Notaria Sanchez Rosario & Asociados voor de periode november 2013 - oktober 2014
- overschrijvingen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de partner van betrokkene uit de periode januari - september 2019
- attesten OCMW Riemst dd. 17.09.2019

Deze stukken werden reeds voorgelegd in het kader van de eerdere aanvraag gezinshereniging dd. 11.06.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 04.12.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende en geactualiseerde documenten voorgelegd:

- bijkomende kwitanties Oficina de Abogados y Notaria Sanchez Rosario & Asociados januari 2011 - oktober 2013: in de bijlage 20 dd. 04.12.2019 werd met betrekking tot deze uitgekeerde sommen gemotiveerd dat 'deze sommen (...) vooreerst, behoudens bewijs van het tegendeel, veel te laag (zijn) om daadwerkelijk in het levensonderhoud van een gezin van 4 ... te kunnen voorzien in die zin dat ze er effectief afhankelijk van zijn. ... Het wordt heden niet aannemelijk gemaakt dat zij vooreerst in het verleden en in het land van herkomst een gezin van 4 zou moeten onderhouden hebben met de voorgelegde bedragen die werden overgemaakt.'

Deze bijkomende geldstortingen doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 04.12.2019. Immers, deze overgemaakte maandelijkse bedragen zijn gelijk aan deze die reeds eerder voorgelegd werd; de voorgelegde sommen zijn, behoudens bewijs van het tegendeel, te laag. Er wordt ook in het kader van de huidige aanvraag niet aangetoond dat betrokkene (en haar partner) in de periode van deze stortingen (januari 2011 - oktober 2014) onvermogen waren en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud (en dat van haar gezin), dan wel dat deze sommen verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.

- geactualiseerde geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene uit de periode oktober 2019 - maart 2020: echter, deze geldstortingen hebben betrekking op de situatie in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- kwitanties 'betaling huur' vanwege de referentiepersoon (sic) aan een derde voor de periode augustus 2015 - oktober 2016 en februari 2018 - februari 2019: echter, louter op basis van deze kwitanties kan niet opgemaakt welke huur betaald werd (er werd vb. geen bijbehorende huurovereenkomst voorgelegd) en of, en zo ja, in welke mate deze betalingen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. Voor zover deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze in hun geheel betrekking hebben op de situatie in België, en dan ook niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- geactualiseerd kadastraal attest dd. 28.02.2020 op naam van betrokkene en geactualiseerd kadastraal attest dd. 28.02.2020 op naam van de partner van betrokkene waaruit blijkt dat er op datum van deze attesten geen onroerende eigendommen geregistreerd stonden op hun naam in de Dominicaanse Republiek: echter, deze gegevens hebben betrekking op de situatie na de aankomst van betrokkenen in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches voor de periode december 2019 - februari 2020 waaruit blijkt dat hij in de periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1633,97: echter, gelet op de gezinssamenstelling van de referentiepersoon, blijkt uit deze documenten niet dat hij beschikt over de nodige bestaansmiddelen om zowel betrokkene als haar partner en twee minderjarige kinderen ten laste te nemen.

- geactualiseerde attesten dd. 16.03.2020 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en haar partner als de referentiepersoon en diens partner op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Riemst

- attesten 'verklaring van lidmaatschap' mutualiteit De Voorzorg op naam van betrokkene en haar gezin

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en haar gezin minstens sedert het najaar van 2015 in België verblijven; de

referentiepersoon werd officieel ingeschreven in ons land op 03.11.2016. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze effectief onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als haar gezin ten laste te nemen.

Het gegeven dat de referentiepersoon op 03.11.2016 werd gedomicilieerd op het adres waar betrokkene en haar gezin reeds verbleven sedert minstens het najaar van 2015 (officiële domiciliëring dd. 15.11.2018), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat beiden officieel op hetzelfde adres woonachtig zijn, heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

Op 22 juni 2020 weigerde de gemachtigde eveneens het verblijf aan verzoeksters minderjarige zoon V.R.J.I. (bijlage 20).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.01.2020 werd ingediend door:

Naam: V. R. Voornamen: J. I. Nationaliteit: Dominicaanse Republiek
Geboortedatum: [...]2013 Geboorteplaats: S. D.
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verbljvende te/verklaart te verblijven te: [...] Riemst

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.01.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met de stiefvader van zijn moeder, zijnde M. R., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...] in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).'

Echter, de aanvraag gezinshereniging van betrokkene overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 kan geen toepassing vinden gezien zijn beide ouders en wettelijke vertegenwoordigers geen verblijfsrecht hebben bekomen. De aanvragen gezinshereniging van V. G. J. I. en R. M. E. A. werden geweigerd gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat blijkt zij voldoen aan de voorwaarden van respectievelijk artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 en artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Er kan in dit opzicht dienstig verwezen worden naar de bijlagen 20 dd. 22.06.2020 op naam van V. G. J. I. en R. M. E. A.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd."

Op 22 juni 2020 weigerde de gemachtigde eveneens het verblijf aan verzoeksters andere minderjarige zoon V.R.J.I. (bijlage 20).

Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5ae lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.01.2020 werd ingediend door:

*Naam: V. R. Voornamen: J. I. Nationaliteit: Dominicaanse Republiek
Geboortedatum: [...] 2011 Geboorteplaats: S. D.
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]*

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] RIEMST

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.01.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met de stiefvader van zijn moeder, zijnde M. R., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...] in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).'

Echter, de aanvraag gezinshereniging van betrokkene overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 kan geen toepassing vinden gezien zijn beide ouders en wettelijke vertegenwoordigers geen verblijfsrecht hebben bekomen. De aanvragen gezinshereniging van V. G. J. I. en R. M. E. A. werden geweigerd gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat blijkt zij voldoen aan de voorwaarden van respectievelijk artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 en artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Er kan in dit opzicht dienstig verwezen worden naar de bijlagen 20 dd. 22.06.2020 op naam van V. G. J. I. en R. M. E. A.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd."

Op 22 juni 2020 weigerde de gemachtigde eveneens aan de feitelijke partner van verzoekster het verblijf voor meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende de feitelijke partner van verzoekster een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer RvV 250 930.

2. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de redelijkheidsplicht.

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. "

Artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet stelt: "...Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen... "

Gezien verzoekster ouder is dan 21 jaar dient zij aan te tonen dat zij ten laste is van haar stiefvader, de referentiepersoon.

Verweerder weigert in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster omdat verweerder van mening is dat niet aan de vereiste voorwaarden zou voldaan zijn. Volgens verweerder zou verzoekster onvoldoende bewijzen hebben voorgelegd die aantonen dat verzoekster in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dat zij aldaar onvermogen was. Ook stelt de bestreden beslissing dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het gezin ten laste te nemen.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC alle relevante bewijzen in aanmerking moet nemen voor de beoordeling van het "ten laste" zijn.

Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond.

Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia en Reyes . Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste ' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant

bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest dia. reeds aangehaald, punt 37)."

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen*' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan.

De voorwaarde van ten laste zijn moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Volgens het Hof van Justitie is het 'ten laste zijn' een feitenkwestie en mag daarom op alle mogelijke manieren bewezen worden.

In het geval van verzoekster zijn er ruim voldoende bewijzen voorgelegd die aantonen dat zij en haar gezin in hun land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon. Sedert 2011 wordt hen maandelijks via de advocaat van de referentiepersoon 10.500 pesos (401,53 euro) overhandigd. Dit bedrag is, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, ruim voldoende om aldaar te kunnen overleven. De kosten voor levensonderhoud is daar veel lager dan in België.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt duidelijk dat de nood aan financiële en materiele ondersteuning vanuit verzoekers kant al in het land van herkomst bestond. De uiteenzetting van verweerder faalt in rechte en in feite.

Van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon is zeker sprake. Het is de referentiepersoon die verzoekster en haar gezin zowel materieel als financieel ondersteunt. Niet enkel in hun land van herkomst is de afhankelijkheidsrelatie zichtbaar, ook in België blijven zij ten laste van de referentiepersoon. Het is de referentiepersoon die hun huur in België betaald. Ook wordt hen maandelijks een bedrag overgemaakt die ervoor moet zorgen dat verzoekers in hun basisbehoefte worden voorzien. Al deze bewijzen zijn aan verweerder overgemaakt.

Volgens verweerder dient verzoekster ook aan te tonen dat zij in haar land van herkomst onvermogen was. Verzoekster heeft dit aangetoond aan de hand van een officieel document. Daarenboven, het feit dat aan verzoekster geregeld geld werd overgeschreven is reeds een indicatie dat verzoekster onvermogen was en afhankelijk was van de financiële steun van buitenaf.

In een arrest van 26 oktober 2018 oordeelde Uw Raad dat het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is.

De bestreden beslissing stelt tevens ten onrechte dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het gezin ten laste te nemen. Het inkomen van de referentiepersoon ligt namelijk ruim boven het referentiebedrag. De referentiepersoon is prima in staat om verzoekers te onderhouden zonder dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Tot op heden ontvangen zowel verzoekster als de referentiepersoon geen leefloon of steun van het OCMW. Op de dag van vandaag zijn verzoekers nog steeds ten laste van de referentiepersoon.

Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werd door verweerder onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

Een schending van de materiële motiveringsplicht lijkt voorhanden.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven. ACCO, 1990,31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoekster citeert het bepaalde in artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Aangezien ze ouder is dan 21 jaar dient ze aan te tonen ten laste te zijn van haar stiefvader, de referentiepersoon. Verzoekster kan de motieven van de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat ze niet aantoonbaar ten laste geweest te zijn in het land van herkomst en dat ze daar onvermogen was, niet volgen. Ook stelt de gemachtigde volgens verzoekster ten onrechte dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het gezin ten laste te nemen. Verzoekster stipt aan dat volgens de richtlijnen van de Europese Commissie over de omzetting en toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG alle relevante bewijzen in aanmerking moeten worden genomen voor de beoordeling van het ten laste zijn. Dit bewijs moet met alle middelen geleverd kunnen worden. Verzoekster verwijst naar de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie en citeert ook uit het arrest Reyes. Verzoekster leidt uit deze rechtspraak af dat het familielid moet aantonen dat hij de materiële ondersteuning nodig heeft van de onderdaan van de unie of zijn echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Verzoekster erkent bijgevolg dat zij moet aantonen dat ze ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland vooraleer ze naar België kwam.

Concreet stelt verzoekster ruim voldoende bewijzen hiervan voorgelegd te hebben die aantonen dat zij en haar gezin ten laste waren van de referentiepersoon. Sedert 2011 wordt aan verzoekster maandelijks via de advocaat van de referentiepersoon 10.500 pesos (of 401,53 euro) overhandigd. Volgens verzoekster is dit bedrag ruim voldoende om daar te kunnen overleven omdat de kosten voor levensonderhoud daar veel lager liggen dan in België. Verzoekster meent dat de uiteenzetting van de gemachtigde dienaangaande faalt in rechte en in feite. Verzoekster benadrukt verder dat van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen haarzelf en de referentiepersoon zeker sprake is omdat hij haar financieel en materieel ondersteunt. Ook in België blijven zij ten laste van de referentiepersoon omdat hij de huur betaalt in België en hen een maandelijks bedrag overmaakt dat ervoor moet zorgen dat verzoekster in haar basisbehoeften kan voorzien. Verzoekster vervolgt dat zij haar bewijs van onvermogen heeft voorgelegd via een officieel document. Sowieso is het feit dat aan verzoekster geregeld geld werd overgeschreven reeds een indicatie dat verzoekster onvermogen was en afhankelijk van de financiële steun van buitenaf. Verzoekster verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad waarin werd gesteld dat het ten laste zijn hoofdzakelijk wordt aangetoond via een actieve ondersteuning door de referentiepersoon en het bewijs van onvermogen hieraan ondergeschikt is.

Wat betreft het motief dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het gezin ten laste te nemen, stelt verzoekster dat het inkomen van de referentiepersoon ruim boven het referentiebedrag ligt. Dat het loon afdoende is om verzoekster en haar gezin te onderhouden blijkt volgens verzoekster uit het feit dat zowel verzoekster als de referentiepersoon geen leefloon of steun van het OCMW ontvangen. Verzoekster concludeert dat bijgevolg ten onrechte is gesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster ziet hierin een onzorgvuldig onderzoek en een schending van de materiële motiveringsplicht.

Beoordeling

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de motivering van de eerste bestreden beslissing de documenten heeft opgesomd die verzoekster ter staving van haar aanvraag om gezinshereniging heeft overgemaakt en gemotiveerd heeft waarom hij meende dat uit deze stukken niet blijkt dat verzoekster het bestaan van de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst of origine heeft aangetoond die is vereist om als "ten laste" van de referentiepersoon te kunnen worden beschouwd.

Er blijkt dat verzoekster het niet eens is met de inhoudelijke beoordeling van de gemachtigde zodat zij veeleer de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

De Raad benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarde levert, waarbij echter moet worden onderstreept dat de gemachtigde moet handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Uit de arresten Jia (HvJ 9 januari 2017, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, C423/12) blijkt dat de hoedanigheid van familielid "ten laste" voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “*ten laste*” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe op de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Waar verzoekster stelt dat zij ruim voldoende bewijzen heeft voorgelegd dat zij en haar gezin in het herkomstland ten laste waren van de referentiepersoon, acht de Raad het tegenovergestelde standpunt van de gemachtigde niet onredelijk, noch onzorgvuldig. Verzoekster verwijst naar de maandelijkse steun via de advocaat van de referentiepersoon van 10.500 pesos en stelt dat dit overeenkomt met 401,53 euro. De gemachtigde stelt dienaangaande:

“- document ‘bijzondere volmacht van vertegenwoordiging’ dd. 10.01.2011 waarin de referentiepersoon volmacht geeft aan een derde (advocaat-beheerder) om een geldsom te beheren en vanuit dit bedrag sommen te verstrekken aan betrokkene; bijbehorende kwitanties Oficina de Abogados y Notaria Sanchez Rosario & Asociados voor de periode november 2013 - oktober 2014
- [...]

Deze stukken werden reeds voorgelegd in het kader van de eerdere aanvraag gezinshereniging dd. 11.06.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 04.12.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende en geactualiseerde documenten voorgelegd:

- bijkomende kwitanties Oficina de Abogados y Notaria Sanchez Rosario & Asociados januari 2011 - oktober 2013: in de bijlage 20 dd. 04.12.2019 werd met betrekking tot deze uitgekeerde sommen gemotiveerd dat ‘deze sommen (...) vooreerst, behoudens bewijs van het tegendeel, veel te laag (zijn) om daadwerkelijk in het levensonderhoud van een gezin van 4 ... te kunnen voorzien in die zin dat ze er effectief afhankelijk van zijn. ... Het wordt heden niet aannemelijk gemaakt dat zij vooreerst in het verleden en in het land van herkomst een gezin van 4 zou moeten onderhouden hebben met de voorgelegde bedragen die werden overgemaakt.’

De Raad stelt vast dat reeds in de bijlage 20 van 4 december 2019, waar de gemachtigde inderdaad dienstig naar kan verwijzen en die zich in het administratief dossier bevindt, aangaande die maandelijkse steun van 10.500 pesos werd gesteld dat: *“Verder mag hij [de gevollmachtigde advocaat] ook (o.a.) 10 500 pesos (= euro 179,5) aan betrokkene geven om te voorzien in levensonderhoud. Deze sommen werden haar overgemaakt via Ofivina de Abogados [...]. Deze sommen zijn vooreerst, behoudens bewijs van het tegendeel, veel te laag om daadwerkelijk in het levensonderhoud van een gezin van 4 (betrokkene, haar twee kinderen en hun vader, die eveneens een aanvraag gezinshereniging lopende heeft), te kunnen voorzien in die zin dat ze er effectief afhankelijk van zijn (eigen onderlijnen).”*

Volgens de gemachtigde kwamen op 4 december 2019, bij het nemen van de eerdere weigeringsbeslissing, 10 500 Dominicaanse pesos overeen met 179, 50 euro. De Raad stelt vast dat volgens de huidige wisselkoers 10 500 Dominicaanse pesos overeen komen met ongeveer 148 euro. Op het ogenblik van de thans bestreden beslissing, ogenblik waarop de Raad zich moet plaatsen, zijnde 22 juni 2020, was de waarde van 10 500 Dominicaanse pesos dus vermoedelijk tussen de 179,5 euro en 148 euro. In elk geval kan de Raad het wisselbedrag dat verzoekster naar voor schuift, zijnde 401,53 euro, niet aannemen als maandelijkse steun van de referentiepersoon voor verzoekster en haar hele gezin. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde wederom heeft geoordeeld dat de bijkomende geldstortingen die opnieuw 10 500 pesos per maand bedragen, behoudens bewijs van het tegendeel, te laag zijn om aan te nemen dat verzoekster en haar gezin hebben kunnen voorzien in hun levensonderhoud in het herkomstland op basis van die bedragen. Waar verzoekster stelt dat deze bedragen ruim voldoende zijn om in de Dominicaanse Republiek te kunnen overleven, komt het haar toe dit met een begin van bewijs aannemelijk te maken, des te meer nu blijkt dat verzoekster verkeerdelijk uitgaat van het feit dat 10 500 Dominicaanse pesos zouden overeenkomen met 401,53 euro.

Waar verzoekster vervolgt dat ook in België de afhankelijkheidsrelatie zichtbaar blijft, nu de referentiepersoon ook de huur betaalt, heeft de gemachtigde dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“kwitanties ‘betaling huur’ vanwege de referentiepersoon (sic) aan een derde voor de periode augustus 2015 - oktober 2016 en februari 2018 - februari 2019: echter, louter op basis van deze kwitanties kan niet opgemaakt welke huur betaald werd (er werd vb. geen bijbehorende huurovereenkomst voorgelegd) en of, en zo ja, in welke mate deze betalingen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. Voor zover deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze in hun geheel betrekking hebben op de situatie in België, en dan ook niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Verzoekster gaat niet in op de motieven van de gemachtigde dat niet kan opgemaakt worden op basis van de voorgelegde stukken welke huur werd betaald omdat geen bijbehorende huurovereenkomst is voorgelegd. Daarnaast stelt de gemachtigde ook dat die documenten betrekking hebben op de situatie in België. Verzoekster weerlegt dit pertinent motief niet. Verzoekster betwist immers niet dat de afhankelijkheidsrelatie reeds van in het land van herkomst moet worden aangetoond. Deze kwitanties, die betrekking hebben op de periode augustus 2015 tot oktober 2016 en februari 2018 tot februari 2019, kunnen dus in het licht van de afhankelijkheid in het herkomstland, niet relevant zijn aangezien verzoekster niet betwist dat zij sedert het najaar van 2015 met haar gezin in België verblijft. De ratio legis van de gezinshereniging is immers niet dat een afhankelijkheid in België ontstaat, doch wel dat een gezinshereniging noodzakelijk is aangezien de verzoekende partij reeds afhankelijk was in het herkomstland van de unieburger.

Wat betreft het bewijs van onvermogen, stelt verzoekster dat zij dienaangaande een officieel document uit het land van herkomst heeft voorgelegd. Indien verzoekster hierbij doelt op de kadastrale attesten die zij heeft voorgelegd van 22 januari 2019 en van 28 februari 2020, stelt de Raad vast dat de gemachtigde aangaande de attesten van 22 januari 2019 heeft verwezen naar de motieven in de bijlage 20 van 4 december 2019. In die vorige bijlage 20 leest de Raad dat: *“Attest van Dominicaanse Republiek, Ministerie van Financiën, Algemene Afdeling van het Nationaal Kadaster dd. 22.01.2019 waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende goederen ingeschreven staan in de archieven van deze instelling op naam van betrokkene. Betrokkene heeft reeds sinds 2014 het land van herkomst verlaten, de relevantie van het attest kan dus niet worden vastgesteld. Verder zegt dit attest niets over eventuele inkomsten die betrokkene voor haar komst naar België zou kunnen verworven hebben.”*

Thans stelt de gemachtigde over de kadastrale attesten: *“geactualiseerd kadastraal attest dd. 28.02.2020 op naam van betrokkene en geactualiseerd kadastraal attest dd. 28.02.2020 op naam van de partner van betrokkene waaruit blijkt dat er op datum van deze attesten geen onroerende eigendommen geregistreerd stonden op hun naam in de Dominicaanse Republiek: echter, deze gegevens hebben betrekking op de situatie na de aankomst van betrokkenen in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

Door gewoon te wijzen op het feit dat er een officieel document uit het herkomstland werd voorgelegd, heeft verzoekster de geciteerde motieven niet pogen te weerleggen.

Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad waarin de Raad heeft gewezen op het feit dat het begrip ‘ten laste’ in hoofdzaak een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon en het bewijs van onvermogen daaraan ondergeschikt is, volgt uit het arrest Reyes dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27). Dit neemt echter niet weg dat dit veronderstelt dat over een lange periode een som geld is betaald, waarvan het Hof stelt dat die “noodzakelijk moet zijn om te voorzien in de basisbehoeften”. Supra is uiteengezet waarom de Raad in casu de gemachtigde volgt dat dit niet is aangetoond voor verzoekster. Er is weliswaar over een lange periode regelmatig geld gestort, maar dat bedrag is zo gering dat niet zonder meer kan aangenomen worden dat dit noodzakelijk was om in de basisbehoeften van het gezin van verzoekster te kunnen voorzien.

Een onderdeel van verzoekster haar middel heeft nog betrekking op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Echter, de bespreking van dit onderdeel kan niet leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, nu de Raad de gemachtigde volgt dat verzoekster niet voldoet aan de basisvoorwaarde van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, nl. aantonen van in het herkomstland ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de redelijkheidsplicht wordt niet aangenomen.

Het middel kan geen aanleiding geven tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

De Raad stelt verder vast dat geen middel is ontwikkeld tegen de tweede of de derde bestreden beslissing, die betrekking hebben op de minderjarige kinderen van verzoekster en de heer V.G.J.I. De Raad neemt wel aan dat er een duidelijke samenhang is tussen de eerste bestreden beslissing en de bijlage 20 voor de heer V.G.J.I enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing voor de minderjarige kinderen anderzijds. In de tweede en derde bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat de aanvragen gezinshereniging van de ouders van de kinderen werden geweigerd gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet (voor de vader) en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet (voor de moeder). Nu de Raad ook het beroep tegen de bijlage 20 van 22 juni 2020 voor de feitelijke partner van verzoekster en vader van de kinderen heeft verworpen, moet ook het beroep tegen de tweede en derde bestreden beslissing worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

Het door verzoekster onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Artikel 3

Het door verzoekster onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES